

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (tredje avdelningen)
den 1 april 2004

Mål T-312/02

Lucio Gussetti
mot
Europeiska gemenskapernas kommission

”Tjänstemän – Barntillägg – Artikel 67.2 i tjänsteföreskrifterna – Regel mot sammanläggning som är tillämplig på nationella bidrag av samma art – Artikel 85 i tjänsteföreskrifterna – Villkor för återkrav av belopp som utbetalats utan grund”

Fullständig text på italienskaII - 547

- Saken:** Talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 15 februari 2002 att, med tillämpning av regeln mot sammanläggning i artikel 67.2 i tjänsteföreskrifterna, från och med den 1 juni 2001 dra av de belopp som utbetalats såsom barntillägg till sökanden utan grund och som motsvarar de familjebidrag till föräldralösa barn som han erhåller från belgiska myndigheter.
- Beslut:** Talan ogillas. Vardera parten skall bära sin rättegångskostnad.

Sammanfattning av domen

1. Tjänstemän – Talan – Talan som har väckts mot beslutet att avslå klagomålet – Upptagande till sakprövning (Tjänsteföreskrifterna, artiklarna 90 och 91)

2. Tjänstemän – Talan – Föregående administrativt klagomål – Överensstämmelse mellan yrkandena och saken i målet respektive i rättegången – Grunder som inte förekommer i klagomålet, men som har nära samband med detta – Upptagande till sakprövning (Tjänsteföreskrifterna, artiklarna 90 och 91)

3. Tjänstemän – Villkor – Betalningen uppenbart felaktig – Kriterier (Tjänsteföreskrifterna, artikel 85)

4. Tjänstemän – Återkrav av belopp som utbetalats utan grund – Åberopande av god tro av en tjänsteman som underlåtit att uppge bidrag av samma typ som familjetillägg som utges av gemenskapen – Otillåtet (Tjänsteföreskrifterna, artiklarna 67.2 och 85)

1. En talan om ogiltigförklaring av beslutet att avslå klagomålet avseende det ursprungliga beslutet innebär att förstainstansrätten skall pröva den rättsakt som går klaganden emot och som klagomålet avser.

(se punkt 41)

Hänvisning till domstolen den 17 januari 1989 i mål 293/87, Vainker mot parlamentet, REG 1989, s. 23, punkt 8; förstainstansrätten den 7 november 2002 i mål T-199/01, G mot kommissionen, REGP 2002, s. I-A-207 och s. II-1085, punkt 23; förstainstansrätten den 23 oktober 2003 i mål T-302/01, Birkhoff mot kommissionen, REGP 2003, s. I-A-245 och s. II-1185, punkt 24

2. I personalmål kan yrkandena inför gemenskapsdomstolen endast grundas på anmärkningar som rör samma sak som de som åberopats i klagomålet och dessa anmärkningar kan, inför gemenskapsdomstolen, utvecklas genom att grunder och argument anförs som inte nödvändigtvis förekom i klagomålet, men som har ett nära samband med detta.

Det administrativa förfarandet syftar i första hand till att möjliggöra en uppgörelse i godo av tvister mellan tjänstemän eller övriga anställda och administrationen. För att ett sådant förfarande skall kunna uppnå sitt syfte krävs att tillsättningsmyndigheten på ett tillräckligt exakt sätt får kännedom om den kritik som vederbörande riktar mot det omtvistade beslutet. Mot bakgrund härav skall administrationen inte tolka klagomålen restriktivt, utan i stället utreda dem förutsättningslöst.

(se punkterna 47 och 48)

Hänvisning till domstolen den 13 december 2001 i mål C-446/00 P, Cubero Vermurie mot kommissionen, REG 2002, s. I-10315, punkt 12; domstolen den 23 april 2002 i mål C-62/01 P Campogrande mot kommissionen, REG 2002, s. I-3793, punkt 33; förstainstansrätten den 22 februari 2001 i mål T-144/00, Tirelli mot parlamentet, REGP s. I-A-45 och s. II-171, punkt 25; förstainstansrätten den 14 oktober 2003 i mål T-174/02, Wieme mot kommissionen, REGP 2003, s. I-A-245 och s. II-1185, punkt 18

3. Uttrycket "om felet varit ... uppenbart", som används i det i artikel 85 uppställda villkoret för återkrav av belopp som utbetalats utan grund, skall tolkas så att det avser huruvida felet varit uppenbart för betalningsmottagaren och inte om det varit uppenbart för administrationen. Tjänstemannen är nämligen skyldig att återbetala sådana belopp om felet varit av sådant slag att en normalt aktsam tjänsteman, vilken skall förmodas ha god kännedom om de lönebestämmelser som gäller honom, skulle ha upptäckt det.

De omständigheter som gemenskapsdomstolen skall beakta vid bedömningen av den ifrågavarande tjänstemannens förmåga att företa nödvändiga kontroller är den grad av ansvar tjänstemannen har haft, dennes lönegrad och anställningstid, graden av klarhet i de bestämmelser i vilka villkoren för erhållande av ifrågavarande ersättning anges och hur omfattande förändringar som har skett i tjänstemannens personliga förhållanden eller familjeförhållanden för det fall utbetalningen av det omtvistade beloppet beror på förvaltningens bedömning av sådana förhållanden.

(se punkterna 82 och 83)

Hänvisning till förstainstansrätten den 17 januari 2001 i mål T-14/99, Kraus mot kommissionen, REGP 2001, s. I-A-7 och s. II-39, punkt 38; förstainstansrätten den 30 maj 2001 i mål T-348/00, Barth mot kommissionen, REGP 2001, s. I-A-119 och s. II-557, punkt 30; förstainstansrätten den 5 november 2002 i mål T-205/01, Ronesse mot kommissionen, REGP 2002, s. I-A-211 och s. II-1065, punkt 47

4. En tjänsteman som i vederbörlig ordning har informerat administrationen om förändringar i dennes familjesituation men som har underlåtit att meddela dessa för honom tillgängliga uppgifter, som han borde förstå innebörden av, har åsidosatt sin skyldighet enligt artikel 67.2 i tjänsteföreskrifterna enligt vilken varje tjänsteman skall uppge de bidrag han erhåller som är av samma art som det familjetillägg som han erhåller från gemenskapen. Då alltså tjänstemannen genom sitt eget beteende försatt sig i en rättsstridig situation, genom att underlåta att lämna sådana uppgifter, har han inte rätt att åberopa god tro för att slippa återbetala belopp som utbetalats till honom utan grund.

(se punkterna 102 och 106)

Hänvisning till domstolen den 30 maj 1973 i mål 36/72, Meganck mot kommissionen, REG 1973, s. 527; förstainstansrätten den 13 mars 1990 i målen T-34/89 och T-67/89, Costacurta mot kommissionen, REG 1990, s. II-93, punkterna 43–49; förstainstansrätten den 10 maj 1990 i mål T-117/89, Sens mot kommissionen, REG 1990, s. II-185, punkt 12; förstainstansrätten den 13 juli 1995 i mål T-545/93, Kschwendt mot kommissionen, REGP 1995, s. I-A-185 och s. II-565, punkt 109; domen i det ovannämnda målet Barth mot kommissionen, punkt 36; förstainstansrätten den 12 juni 2002 i mål T-66/00, B mot kommissionen, REGP 2002, s. I-A-75 och s. II-361, punkt 54